

højtærede Minister ganske vist, at det vil vare et Par Menneskealdre, inden en saadan Forsikringstanke kan gennemføres. Ja, hvis det er rigtigt, er jeg ganske paa det rene med, at saa kan den ikke gennemføres, saa bortfalder den af sig selv, men jeg vil dog indtil videre tillade mig at tvivle noget paa, at det nødvendigvis skulde vare henimod 40 Aar eller saadant noget, inden man kan faa den gennemført. To Menneskealdre maa man vel regne til 40 Aar, og hvis det virkelig skal vare saa længe, giver jeg den højtærede Minister Ret i, at saa vil det være ganske urigtigt at tænke paa at lade Lovforslaget ligge. Men jeg har ment, at naar det teoretiske var i Orden, kunde det praktiske gennemføres i Løbet af betydelig kortere Tid, og jeg gik ud fra — det sagde jeg ogsaa den Gang —, at naar vi havde levet under den nuværende Lov i 31 Aar, kunde vi ogsaa leve et Aar til under den, hvis man saa kunde faa Forsikringstanken taget op. Jeg tror ogsaa, at de, der skal nyde Renten, vil være lige saa godt tilfredse med selv at have bidraget noget dertil, som de vil være ved at faa en saadan Aldersrente uden at have bidraget dertil. Men jeg kan, som sagt, ikke se, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem de Konservatives Stilling i Folketinget og i Landstinget; det er rigtigt, at de Konservative i Folketinget har stemt for Forslaget, men jeg maa dog mene, at selv om vi hører til samme Parti, er der dog ikke noget usædvanligt i, at Lovforslaget ændres i Landstinget, ellers maatte man jo sige, at det var ganske unødvendigt at forelægge Lovforslagene for dette Ting. Landstinget maa dog være berettiget til at gennemse Lovforslagene og eventuelt gøre Smaaændringer i dem, og jeg kan stadig væk sige — hvilket jeg ogsaa har sagt før —, at jeg vil gerne medvirke til, at vi kan opnaa det bedst mulige Resultat.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) mente, at naar Grænsen blev flyttet fra 60 til 65 Aar, vilde Følgen deraf kunne blive, at Folk vilde være nødt til at gaa til Hjælpekasserne, saa at Hjælpekasserne vilde faa forøgede Udgifter. Det er jeg nu ikke saa sikker paa. Efter min Mening vil de fleste godt kunne arbejde indtil det 65de Aar. Der kan selvfølgelig findes enkelte Undtagelser — det ved vi alle sammen —, men man maa regne med, at de fleste saa nogenlunde har deres Arbejdsevne i Behold, indtil de er 65 Aar gamle. — Endvidere siger det ærede Medlem, at naar

Satserne er blevet sat ned fra de i Lovforslaget oprindeligt foreslaaede til de her foreliggende, er det et Offer, som Ministeren har maattet gøre overfor det konservative Folkeparti. Jeg maa sige, at det ved jeg ikke noget om, og jeg tror heller ikke, det er ganske rigtigt. Jeg tror, det er ved Forhandling, at Nedsættelsen af Satserne er fremkommet, hvad for Resten den højtærede Minister gav Udtryk for. De er blevet nedsat i Kraft af, at Forholdene er forandret i den senere Tid. Vi ved jo alle sammen, at der er foregaaet et Prisfald, et Prisfald, som vistnok vil fortsættes. — Det ærede Medlem mente ogsaa, at det var en Slags Begravelsestale, jeg havde holdt. Det kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i. Jeg vil gerne medarbejde paa at faa Lovforslaget gennemført. Det er muligt, naar det Tidspunkt kommer, da Lovforslaget skal gennemføres, at jeg da stemmer for det, medens maaske det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) gør ligesom sine Meningsfæller i Folketinget: lader være at stemme. Det er meget muligt, at det kan føje sig saaledes. Jeg synes ikke, det ærede Medlem har Ret til at sige, at det var en Begravelsestale, jeg holdt. Jeg mente kun, at vi maatte have passende Tid til at gennemføre Lovforslaget. — Endelig mente det ærede Medlem, at man ikke behøvede at bekymre sig saa meget for de store Udgifter, der vilde blive Følgen, fordi der her kun var Tale om en Overflytning fra de mere velstillede til de mindre bemidlede. Ja, desværre, efterhaanden bliver de velstillede de færreste og de mindre bemidlede de fleste, og den Dag er maaske ikke saa fjern, da der ikke er ret megen Tale om velstillede mere. Det vil derfor blive vanskeligt at overflytte alt for store Beløb fra dem, man mener har mere, til de mindre bemidlede. Jeg tror, vi er kommet saa langt ud med Udgifter, at vi alligevel bliver nødt til at være forsigtige. Hvis vi ikke skal blive ved at tvinge Skatterne højere og højere op, bliver det nødvendigt, at vi begrænser os noget med Hensyn til Udgifterne.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) har naturligvis nogen Ret i, at der er Forskel paa Kommunernes og Statens Tjenestemænd paa den ene Side og de i private Erhverv ansatte paa den anden Side, idet de første har en fast Indtægt, som de andre ikke har. Men jeg har ogsaa udtalt tydeligt, at jeg kunde tænke mig, at de sidste betalte et